

Умътъ.

Щомъ изгние плътта
 Въвъ подземния мракъ,
 Всичко свършва се вече.
 Азъ въ небето гледахъ,
 Въ днъ-земята ровихъ.
 Азъ на гатанки тъмни
 Ключа тайний дирихъ.
 Но отъ всички откритя,
 Плодъ на опитъ и смѣтки
 И на мжтни догадки,
 Една истина само
 Явна, видела знамъ:
 То е гробътъ покойни.

Прахътъ.

Не прѣдчувствия вѣщи,
 Нито опитъ дълбоки —
 Мене червекътъ учи,
 Че въвъ гроба е края. . .
 Прахъ бѣхъ, — сжмъ — и щж сжмъ.
 Задъ прахътъ що остая?
 Сѣнка, димъ, съвъ и нищо!
 Да, подъ гробния сводъ
 Край на всичко. Аминъ.

Духътъ.

Не, тамъ нѣма да спрж!
 Азъ сжмъ духъ и не мрж.
 Гробътъ тѣсенъ за менъ е:
 По е длъгъ моятъ пжтъ,
 По-широкъ — моятъ свѣтъ.